

NÓGRÁDI LAPOK

és HONTI HIRADÓ.

Politikai, társadalmi s közgazdasági hetilap.

Előfizetési feltételek:
Egész évre 6 frt. Fél évre 3 frt. Évesedre 1 frt 50 kr.
Egyes szám ára 15 krajczár.
Előfizetel csupán a kiadóhivatalnál lehet B.-Gyarmaton.

Hirdetések díja:
Öt hasábos petítisor 5 kr. Bélyeg minden beiktatásnál 30 kr.
Nyilaltár garmond sora 20 kr. — Nagyobb és többesbiri hirdetések
jutányosan eszközöltnék.

A lap melléki része s a nyilaltár vonatkozó minden
közlemények s szerkesztőhöz küldendők.

Előfizetési pénzek, reklamációk, és hirdetések
a kiadóhoz intézendők.

Tájékoztató az Ipolyvölgy szabályozásához.*)

Az Ipolyvölgy szabályozásának kérdése már régóta vajdik; a 40-es évek elején Beszédes József tervet készített az Ipoly rendezésére, mely azon alapelven gyökerezett, hogy a malmok külön malomcsatornára fogassanak, az árvizek levezetésére pedig a meglevő kanyargós meder átmeteszések által tétessék alkalmassá.

Az Ipolyon levő számtalan malom ellen a különböző időszakok szerint kevesebb vagy gyengébb harcztot vívott a két érdekelt törvényhatóság, minek az lett az eredménye, hogy kivált Nógrádmegyében számos malmot levágtak és azáltal a víznek felülről való gyorsabb lefolyását méginkább elősegítették.

A legújabb munkálatok Losoncz vidékén csakis a jelen 1882-ik évben fejeztettek be, s az Ipolynak a vasuti hídától közel a rappi malomig és a Suhának az Ipoly mellék patakjának rendszeres szabályozásában állanak.

Ezenkívül itt-ott történt rendkívül éles kanyarulatoknak átmeteszése.

Az Ipoly vízgyűjtő medenczéje összesen 5100 négyez. kilométert tesz ki, vagyis közel 20 négyezög mérföldet.

Ez következőleg oszlik meg:

Rappig 1075 négyezög kilométer,		
a rárosi csárdáig 1350 négyez. kilométer,		
B.-Gyarmatig	2800	" "
Ipolyságig	3550	" "
Vámós-Mikoláig	4925	" "
Szobbig	5100	" "

Ime közöljük e nagyérdéki cikket, melyről gazdasági tudósítónk külön is megemlékezett, s reméljük, hogy a cikkek szava nem fog a pusztában elhangzani. Szerk.

Esése igen szép, ugyanis Rapptól B.-Gyarmatig 50 kilométerre 31 meter esése van, a viszonylagos esés tehát 0.60‰.

B.-Gyarmattól Szobbig 82 kilométer hosszúságra esése 73 meter, vagyis viszonylagos esése 0.89‰, tehát nagyobb mint a felsőszakaszon.

A Duna 1838-iki legnagyobb vize csakis 14 kilométerre hatott vissza Tölgyes és Kis-Keszi közégekig.

Hogy ily kedvező esési viszonyok mellett az Ipoly rendes medret nem képezett magának, annak magyarázatát egyrészt a rendkívüli kanyarulatokban és medrének fűzzel való benőttségében, másrészt a malomzúgók elhanyagolt állapotában és végül mellék patakainak redkivül iszapoló, vízmosásos természetében találhatjuk.

Az árvíz, mit az Ipoly kiöntésével veszélyeztet Nógrádmegyében Rapptól a honti határig mintegy 10,000 cat. hold, Hontmegyében egész a dunai-ártér kezdetéig mintegy 15,000 cat. hold; összesen tehát mintegy 25,000 cat. hold, különben kitűnő minőségű, első osztályú talaj, illetve rét.

Ezen területeknek nem egyedüli és legnagyobb baja az, hogy időszakosként az Ipoly által elöntetnek, hanem baja igenis az, hogy helyenkint 2-3 napi közönséges eső vizét sem képes befogadni, hogy nagy kiterjedésű rétek állandó posványt képeznek, hogy a belvizeket és mellék patakokat a meder cséklésége következtében nem lehet rendezni és a talajjavítás magasabb fokát, az öntözést sem lehet biztos sikerrel igénybe venni.

A folyó természetéhez és a gazdálkodási viszonyokhoz mért okszerű szabályozási rend-

szert e szerint abban keresendő, hogy a meder megfelelő rendezése által a vizeknek akadálytalan egyenletes lefolyás biztosítsassék, hogy ne minden apróbb zápor után lépjen ki medréről, hanem hogy magát kellőleg beágyazva, a mellék patakok és posványos területek vizeit magában fogadhassa.

Ezen rendszer nem követeli a teljes ármentesítést, a töltések közé vételt, sőt az teljesen czélt tövesztett és káros volna oly folyó viznél mint az Ipoly, melybe annyi iszapos mellék patak ömlik belé lépten nyomon. A zsilipek, a töltések sokasága oly teher róna a gazdaságra, annyira felforgatná a természetes viszonyokat, hogy avval alig tudna megküzdeni.

A kulturmérnökség által kontemplált szabályozása az Ipolyvölgyének a következőkben vonható össze.

A számos iszapos mellék vizekre való tekintettel a főúly a meder rendezésére fordítandó; hol tehát az nagyon kanyargós, átmeteszések alkalmazandók, hol be van növe, a fűztől megtisztítandó, hol keskeny, kiszélesítendő. Helyenként, hol a régi medret egyáltalán nem érdemes követni, egészen új meder ásandó, ily esetek leginkább a felső részen fordulnak elő, hol még a meder keskeny és rendkívül tekervényes. Az alsóbb vonalon inkább átmeteszések által javíttatnék a lefolyás. A malmok levágatása nem czéloztatik, hanem vagy külön malom árokra való fogásuk, hol a malom valamely kanyarulatban fekszik, vagy pedig zsilipeknek oly módon való átalakítása, hogy a kellő szélesség mellett a kellő mélyen is feküdjék küszöbük. A malmok megmaradása mellett ellenkezőleg az is szól, hogy a malom zsilipek által felduzzasztott vízből az öntözés

A „NÓGRÁDI LAPOK” TÁRCZAJA.

Magamról.

Kik olvasák pár versemet,
Költőnek mondtak engemet.
De én azért al nem hiszem,
Nincs itt egy csöpp költői sem.

Nem füstölök, s bár bort iszom,
Még nem dühít a viszályom.
És dithyrambra nem ragad
Ha borral tölték poharat.

Válem nem is tetázi magát
A ferde sark, szennyes kabát;
Én nem töröm rajt' a lyukat,
Min a cynismus klugat.

Nincs oly imádott kedvesem,
Hogy aranyborjummá tegyem.
Kínek aranyját elvervén,
Legyen egy jó bolond ténén.

S nem is csupán eszményi „ő.”
Kit én imádom földi nő.
Ki nyere bár angyal nevet:
Ha kell berántja a lovet.

S a verset sem írom azért
Hogy kapjak érte tán babért;
Avagy mi még többet kiad:
Jó szíves tiszteltéldjat.

Irok, mert írnom jól esik;
Irok: ha eszme lelkesít;
Ha dalra kelt az értelem.
Bőn, vig napem megverselem.

S ha van kinek tetázi dalom,
Szavát örömmel hallgatom,
De költő voltom nem hiszem.
Nincs itt egy csöpp költői sem.
Joda.

Pálmay Ilkáról.

— Alkalmi tárcza, ajánlva Horváth Danó barátomnak. —

Kedves Szerkesztő Barátom!

Azt hiszem, tárcsacikkem titulusa nagy szeglet üt a fejedbe. Ne gondolj vele! Még a budapesti sajnálástikának is becsületére válik az, ha Pálmay Ilkáról ír tárczát. Mennyivel több tisztelet illeti meg azt, ki balassa-gyarmati dátummal mártja tollát nem a tintába, hanem az öröm könnyébe!

Ez a mi városunk!... Én nem tudom, hogy vagyok vele, hanem annyi bizonyos, hogy mióta itt eszem a kenyeret, mindig a mesébéli elátkozott vár jut eszembe!

Az emberi lélek mindig újság után vágyódik. Az emberi szív hamis egy portéka; nem éri be azzal, hogy tulajdonosa jóllakjék délbén, nagyot nyújtózzék délután a kereveten, orszonássék, nagyot egyék és igyék vacsorára és aztán pipára gyújtván, addig

fumigálja a világot, míg nagyságos Morpheus ár nem diadalmaskodik rajta.

Hamar megúnjuk az egyformaságot. Megúnjuk, ha örökké csak prózai ételek éktelenítik asztalunkat, ha folyton folyvást rossz bor reszeli torkunkat. Ohajtjuk a csomégét meg a sampányit is!

Annyi való, hogy én annak a kimondhatatlan kedvességű Pálmay Ilkának körünkbe való időzése alatt ambroszával táplálkoztam és sejtárt ittam.

Mint mikor a megposhadt levegőt villám basítja át, életadó özönt terjesztvén szét, a beteg tudósnak: azonképen úzte el városunk egyhangúságát az a nagy esemény, hogy egy oly kitűnő művész né lépte át küszöbünket, kinek híre az egész magyar hazát betöltötte zengéssel. Ez a művész, ez a villi, mert a mily hirtelen jött, époly hirtelen tűnt is el, Pálmay Ilka.

Pálmay Ilka két ízben tekintett be városunkba. Két ízben! Első alkalommal a „Kornavilli harangok”-ban, a „Piros bugyelláris”-ban és a „Bokáccsó”-ban lépett föl, másodízben pedig a „Székházak”-ban meg a „Huszárosiny”-ben. — Láttuk őt mint grófkisasszonyra ceperedett cselédet, mint ennivaló magyar menyecskét, mint a kalandjairól híres olasz író, mint pesti szílebard joghallgatót és mint takaros kis markotányosot. — Mikor cseléd volt, esztünkbe jutott a nóta: „Elszegődtem Tarnócára bojtárnak.” Mert szíves örömet álltunk volna be cselédnek s ettük volna a cselédkenyeret, hogy azt mondhasunk: „No édes Szerpolettem, te anyém, én a tiéd, áó, kapa se válaast el tőled!” —

leggyezyerűbben a legkevesebb költséggel leendő eszközölhető. És ha a malom zailipek mint a mivelt nyugaton, kivált Franciaországban lefektethető gátakkal úgynevezett fésűs gátakkal (Nadelwehr) váltanak fel, a mi hisszük, hogy a legrövidebb idő alatt megfog történni, hacsak egy példa is lesz az Ipolyvölgyén, akkor a malmok ellen való panaszok is végkép megfognak szűnni, sőt emeltyűdvé válnak az öntözés gyorsabb elterjedésének.

Röviden összevonva, az esetelt szabályozási eljárás által az Ipoly nem szűnnék meg évenként a hóolvadások, vagy nagy csőzések alkalmával völgyét, mit eddig úgy ezentúl is elönteni, miáltal a rétek termő képességükben nem csökkenének. Azonban megszűnnének az áradások oly gyakoriak és oly hosszantartók lenni, mert a közpvizek a kiképezett mederben helyt találnának.

A mellékpatakokat sikerrel lehetne szabályozni, a posványos területeket árkokkal szárazzá tenni.

Mindezen munkálatok előleges kiszámításaink szerint catastralis holdanként 15 frtnál többbe nem kerülnének, nem a birtokot, hanem az elárasztott területet számítva, a mi nem bemozdás, hanem mérnöki felvétel által lenne megállapítva.

A szabályozást Hont és Nógrádmegyékben esetleg külön válva, de azért egységes és egyöntetű terv alapján is végre lehetne hajtani, úgy, hogy a két megye érdekelt területe külön egésznek tekintetnék és viselné a reá eső összes költségeket ártér arányában. A malmok átalakításainak költségei a divó szokás szerint a malomtulajdonosok terhére esnék, kik azonban a rendezett viszonyok következtében hasonlólag sokat nyernének és megmenekülnének a folytonos zailip változtatási és tatarozási költségektől. A munkálatok tetteges megkezdése előtt a következő felvételeknek kellene elkészülniök:

1. A részletes tervezetnek és költségvetésnek.

2. A részletes ártérkimutatásnak mérnöki felvétel alapján.

3. A költségek birtok szerint való elosztásának, illetve kimutatásának.

Minnek megtörténte után az érdekelt birtok szerint való többsége az e célra külön összehívott közgyűlésen véglegesen határozná a szabályozás sorsát, annak kiviteli módjait felelt. Még csak annyit tartunk szükségesnek

megjegyezni, hogy a kopár vízmosásos területek befásítását az érdekelt törvényhatóságoknak a legnagyobb eréllyel kell követelniök, ha a szabályozási munkálatok állandó sikerét akarják látni, mire nézve a részletes terv a megfelelő területeket is kijelölendi.

Erős meggyőződésünk, hogy a törvényhatóságoknak erélyes támogatása és közbelépése nélkül az Ipolyvölgy szabályozása is igen sokáig pusztá óhajítás marad, az érdekeltök és az ország roppant kárára.

Kelt Budapesten, 1882. augusztus 6-án.

Krassay Jenő s. k.,
a kultur mérnökség főnöke.

A megyei gazdasági egyesületnek lapunk mult számában röviden már érintett augusztus 26-ki igazgatósági ülésén két tárgy magaslott ki, mint legfontosabb; az első az Ipolyvölgy szabályozása, a második pedig a f. évi október 1., 2., 3. és 4-ik napján B. Gyarmaton, a megye székházában megtartandó termény kiállítására vonatkozik. — Azon kiválólag szakértői véleményt, melyet az Ipoly mikiéti szabályozásáról Kvassay Jenő ur, mint a ministerium által e célból kiküldött kulturmérnökségi főnök a gazdasági egyesület igazgatóságának írásban előterjesztett, — lapunk fenti rovatában egész terjedelmében közöljük, s így e helyütt elégséges csupán figyelemztetni az olvasókat ez ép oly jeles, mint gyakorlati munkálatra, mely megvalósítás esetén bizonyára minden jogosult óhajítást kielégítően, az érdekeltégeknek aránylag kevésbé kerülne, a létező jogialapot kiméli s hivatalva van arra, hogy évenként százszázalékkal gyarapítsa a megyei birtokosok jövedelmét s kulturális tekintetben a haza ezen egyik legelőnyösebb fekvésű nagy völgyét oda emelje, a honnan elmaradni a jelen haladott kor köz- és mezőgazdasági viszonyai között ma már nem egyéb, mint szegénységi bizonyítvány, menthetlen indolentia és szegény. — De figyelembe ajánljuk azon cikket a szomszéd Hontmegye intelligens birtokoságának is, az ő érdekük az ügynél, ép úgy mint a vasuti ügyben, kölcsönös és azonos a miénkkel. Külön-külön működve a két megye, sem az egyik, sem a másik kérdésben fél sikert sem érhet el; míg együtt karöltve ha haladunk, mindkét megyére nézve rövid idő alatt fényes és biztos eredmények várhatók. Ignorálni nem lehet ez égető kérdések megoldását, s a ki visszamarad, azt az idő gyorsan robogó kereke elgázolja.

Kvassay ur jelentésére az igazg. választmány elhatározá, hogy a megyei közgyűlés által ugyancsak az Ipolyszabályozása tárgyában alispáni elnökség alatt működő küldöttséghez részéről gr. Forgách Antal, Fáy Albert, Kacsovics Lajos, Beniczky Gyula, Huszár István és Orosz Miklós urakat küldi ki, hogy a szakértői vélemény nyomán a szükséges teendők végeztetve intézkedjenek.

A termény-kiállítás, bár első kísérlete ifjú egyesületünknek, bizony reméljük, hogy sikerülni fog és

termelő gazdáink saját érdekükben minél számottevőbb részt fognak abban venni.

A felhívás és tárgysorozat körlevelekben szétküldve s lapunkban is kellőképp már közölve lett; a bejelentési izek is e napokban elkészülvén, mindenki rendelkezésére fognak állani.

Bemutatott a többféle fokozatú díszokmány is, mellyel a pályanyertes kiállítók, akik t. i. nem pénzjutalmat nyernek, vagy arról lemondanak, ki fognak tüntettetni. — Továbbá felolvasatott a nyermény tárgyak sorozata; ezek egytől egyig a gazdaságba vágó hasznos eszközök.

Tudósításunkat azzal rekesztjük be, hogy a kiállításról ezentúl lapunk minden számában fognak érdekes részleteket közölni.

R. K.

A nógrádmegyei tanító-testületnek

1882. é. augusztus 30-án Szécsényben tartott közgyűlése.

A gyűlést Müller János egyleti elnök betegsége miatt Hudecz Miksa alelnök vezette.

A kitűzött sorrend szerint Percze Lajos rimóczi tanító mintaelőadást tartott a r. k. iskolában I. és II. oszt. növendékekkel beszéd és értelemgyakorlatokból, amelyért előadónak a kiállított megbírálas után köszönet szavaztatott. — Ezután az egybegyűlteket átvonultak a számukra megnyitott kaszinó helyiségbe, ahol annak derék igazgatója Teresztyánszky István ur a vendégzeretet legszívélyesebb szavaival, és a népnevelésügy magasabb szempontjából felfogott céljainak áthatottságával fogadta és üdvözölte Szécsény közönsége és a kaszinó egylet nevében a nép szellemi harcsoait. — Következett Pintér Sándor ur (köznyelvi) felolvasása az őstörténelemből, áttérve Szécsény vidékének egyes őstörténelmi helyeire és az azokban rejlő leletekre, amelyekből saját önmaga által felkutatott igen érdekes gyűjteményeit be is mutatta. — Az előadás maga tudományos alaposágával és P. ur ékeseszlása mellett oly tanulságos és vonzó volt, hogy ha érkező ur az őskort igen helyes és tanulságosan alkalmazva — vonatkozásba nem hozza a jelenet, ez utóbbiról meg is feledkezett volna a hallgatóság. — Kemény Gábor emlékbeszédet mondott bold. Chikán Mihályra és következett az elnöki megnyitó és minthogy egyleti jegyző nem jelent meg, Wagner Istvánnak a gyűlés tartamára jegyzővé választása. — Ezen elnöki jelentés, mely körvonalozza az egyleti év főbb mozzanatait, az elhaltak tiszteletére megemlékezett Molnár Aladár és Bárány Ignácra is, akik bár külön-külön téren a magyar tanügy elismert bajnokai voltak.

Következtek a körök jelentése, utána a pénztárnok jelentése, melyszerint a bevétel 1427 frt 10 kr., kiadás 12 frt 15 kr., tehát ennek és 14 frt 85 kr. rendelkezési pénzkészlettel levonva, az egylet 1400 frt 10 kr. takarékpénztárilag elhelyezett tőkével bír. Ez örvendetes tudomásul vétetett. Pénztárnok pedig utasított, hogy jövő számadásaiban a követeléseket, illetve a hátralékos tagsági díjakat is mutassa ki. — Ez alkalommal azon kérdés fölött, miként kell a tagokat folytonos biztos evidenciában tartani és a hátralékosoktól a tagsági díjakat beszélni, rövid czime-

Mikor bíróné volt, így kiállítottunk föl: „Jaj de szeretnék bíró lenni!” — Mikor Bokácsó volt, akkor meg így sohajtoztunk: „Mért is nem éltem én akkor Flórencsban a mert nem vagyok féány, hogy ez a kópé Bokácsó engem is elcsábítson!” — Mikor joghallgató volt, elfelejtettük szeleburdiságát és csak az forgott az eszünkben, hogy „lennék csak lány, tudom istenem, megszökném vele!” — Mikor markotányoné volt, akkor hőők szeretnünk volna lenni 1809-ben, Győr alatt, hol a magyar vitézség kudarcot vallott!

Ezemadta kis tündére! Nem csodálkozom, hogy egyszer, mikor Pesten a „Szépbáziák”-ban játszott, annyira csinos volt a joghallgató szerepében, hogy két szobacsicsustól kapott légyottot. És a furfangos kis teremtes még udvarolt is nekik! Keszeskedem arról, hogy ez igaz, magától Pálmay Ilkától hallottam. Neki pedig mindent elhiszek.

Mikor első ízben hajtott be Gyarmatra egy döcögő, ütött-kopott vácsi fiakkoren, olyan volt, mint mikor rózsát ültetnek gaz kőbe, oly rózsát, mely illatával, színbeli pompájával betedhet országra szól. És aztán? Aztán kiválasztott a város végén egy rongyos viskót, melynek lábát gyakorta mossák az Ipoly sáros habjai. Ebben a viskóban szállt meg. Most meg olyan volt, mint a kedves kis ibolya, mely nem kedvelve a nagyvilág zaját, bokr árnyékában rejtőzik el. Arra a viskóra ily föllírat emléktáblát kellene illeszteni: „Itt lakott hazánk hírneves és bájos művésze, Pálmay Ilka.” — Valószínűleg azt akarta bebizonyítani, hogy a valódi művészet még a legalacsonyabb viskóban is művészet marad! Ha Pálmay

Ilka a legutolsó cigányputriban szállt is meg, az idekért lelkesülő ember szemében fényesebb palotává varázsolja azt, mint a minőket Párisban látni.

Mikor a színházban javában folyt a „Kornevilli harangok” próbája, monsieur Charles Balassa, a színtársulat direktora karon fogott és bemutatott neki: „Bayard, zsurnalista.” „Ah, mi régi ismerősök vagyunk,” mondám, — a fővárosban sokat gyönyörködtem a kegyed művészetében, nem is felejttem el kegyedet soha!”

Vigan kísértük őt, midőn városunk főutcáján sétálgatott. Dicsérte a fasztart, azt mondta, hogy ilyen még Budapesten sincs. Micsoda ehhez képest az aszfalt! Meg akarta tekinteni a város nevezetességeit, átlátván azonban ebbeli tévedését, lemondott szándékáról. Az ablakokból kíváncsi szemek kandikáltak ki, a merre csak mentünk. Nem csoda, hisz én is majd kinéstem a szememet, míg körünkben időzött.

Ha nagyon hányjuk-vetjük a dolgot, voltaképpen ő maga sem tudta, hogy került Gyarmatra. Mert ahhoz, hogy egy ily kitudóság, ily bájos teremtes vasútra üljön Pesten, aztán Vácra szállván a vonatból, egy ronda bákába üljön föl és aztán Gyarmatig törresse magát, nyelje a meszes port és unatkozzék, ahhoz, uraim, sok kell! A dolognak az a megfajtása, hogy hamarabb érkezett meg Párisból, mint a meddig szabadságának ideje tartott; hogy tehát tétlenül ne töltse az időt, engedett monsieur Balassa udvarias kérésének és három előadásra eljött hozzánk!

Nem tudunk neki reklámot csinálni, oly váratlanul jött. És mikor a színelap ökölyi betűkkel hír

dette a mézajkt fülemilének fölleptét, még a mi csökönyös közönségünket is annyira elfutotta az elektromos áramlat, hogy csoportostul tödült az aréna felé. No de volt is miért! Mert a mi lelünk gyönyörűsége nem ismert határt, mikor játszott és énekelt. Keszünk elilankadt a tapsolás miatt és torkunk a sok brávókiáltásban elrekedt.

Volt aztán egy olyan „adtál aram esőt, de nincs köszönet benne”-féle banquet is. De hát nem rajtunk múlt, hogy e banquet nem sikerült oly fényesen, mint a hogy szeretnünk volna, mert ő annyira meglepett bennünket, hogy meglepetésünkben fejünket vesztők és nem tudtuk őt úgy meglepni, ahogy akartuk.

Aztán újból fölült egy rossz, intenverte csésze, és itthagyt bennünket.

Kapom magam, megírom a színi referátát, az ő örökké emlékeztető vendégzereplésének históriáját és ígéretem szerint ezt levél kíséretében elküldöm neki.

Hát harmadnapra megérkezik a válasz. A levélnek

„Piros a pecsétje,
Finom a hajtása,
Oh áldott, oh áldott
A keze írása!”

Együttal fotografiát is küldött, mely annyi irigyet keltett, mint a raj. Meg is örööm azt a fotografiát; jó- és balsorsban egyaránt hű társam lesz az, tudom, megvigasztal bűbánszomban.

Minthogy pedig hozzám intézett levelében azt is megígérte, hogy megint eljön, miből híre szárnyalt megüvötelének, azon tanakodtunk, miképen fogadjuk a nagy művésznőt? Addig tanakodtunk, míg egyszer-

csere után kimondatott, hogy az elnökség az eddigi határozatok értelmében érélyesen intézkedik. Könyvtárnok jelentéséből kiderült, hogy a könyvtár 419 kötetből áll. Ebből kifolyólag köszönet szavaztatott Harmos Gábor megyei főjegyző urnak az egyl. könyvtár számára ajándékozott „Nógr. vm. szervezete” című munka 5 példányáért, valamint özv. Wilt Józsefné által felajánlott 80 kötetért.

Határozatolt továbbá: 1. Hogy Jeszenák és Galovics urak a felajánlott könyvek záros határidőbeni beszolgáltatására, különben az adakozás visszavonására szólítandók fel elnöklileg; 2. a könyvtár jegyzéknek a tagok száma szerinti kinyomtatása és a könyvtár ambuláns tételének akkénti módosítása, hogy a körök kívánalmai szerint a kért munkák azok felelőségére és költségére adatnak át.

Egyéb indítványok és végzések közül felhozzuk: 1. A nem magyar ajku községekben, magyarnyelvű és szellemű gyermekkorok felállítására hasson oda a kir. tanfelügyelőség. 2. A megyei földrajz készítése tárgyában, az egyes tanítók által beszerzendők a szükséges adatok, ezen adatok terv és módszeres megszerzéséhez czéljából kérdőpontokat összeállító bizottság küldetett ki Schneff János és Kiss Lajos úr személyeiben. —

A földrajz maga kimerítő vezérkönyv lesz. A legjobbnak elismert munka az egylet által kitűzött 20 arany pályadíjjal fog jutalmaztatni és az egylet tulajdona marad. — Spitzer Lipót szécsényi tanító által szerkesztett kis megyei földrajza a könyvbíráló bizottságnak adatott át. — 3. Wagner Istvánnak három pontból álló magvas indítványa, mely a tanítók eskü-mintájáról, a nem magyar ajku vidékek iskolai és népkönyvtárainak ellenőrzéséről és egyéb nemzeties szellemű intézkedésekről szól, Kovács József és különösen Schneff János lelkes hozzászólása után egyhangulag elfogadtatott, azon határozat mellett memorandum alakjában a nm. vall. és közokt. miniszteriumhoz leendő fölterjesztés czéljából az ország többi tanító testületeivel közöltessék. — 4. A gyűlési napi díjak megállapítására nézve határozatolt, hogy az elnökség által a kir. tanfelügyelőség útján felkérendő a tek. megyei alispán úr, miszerint a m. e. orsz. tanítógyűlésnek a magas ministerium által szentesített határozatai értelmében e napidíjakat megyeszerte 2 forintban szabná meg. — 5. Az egyl. hivatalos levelezések portamentességének némely póstahivatal részéről megtagadása elleni panaszok a kir. tanfelügyelőséghez terjesztetnek föl. — 6. A közgyűlésen meg nem jelent tagoknak 30 nap adatik az igazolásra, minek elmulasztása esetén az illetők alapszabályszerűen fognak megbírságotlanni. — 7. A jövő évi közgyűlés. Fülékre tűzetett ki. A gyűlés egy és fél órakor lett befejezve. Jelen volt 71 tag, ezen felül Szécsény város értelmisége — hogy neveket is említsünk: főd Gyunka János úr a ferenczrendűek zárdafőnöke, nttő Simonidesz János ág. ev. lelkész, Tersztyánszky István, Pintér Sándor, Veres János, Rusziakó Antal, Gonda Berta, Bayer Sándor, Schlésinger Ferencz és többek dicséretes érdeklődéssel hallgatták végig a gyűlést; mely után nyomban a vendéglőben Szécsény város lelkes

közönségének hazafias vendégszeretetéből terített asztalok körül foglaltak helyet az újszomjtól eltikkadt paedagogusok és paedagogia pártolók szép számban.

Persze, hogy a zamatos magyar ebéd és a „talvalyi”, de meg a szécsényi „banda” is hamar megszűlték a tudományos merevség ellenhatását és folytak a velős és elmés pohárköszöntések 4-ig. Ekkor apostolok oszlása; azaz, mindenki mulatott tovább saját módja szerint. Mert a délutánra kitűzött „káprási” táncmulatság tervét szétmosván az eső, a fáradhatlan rendezőség esti tánczvigalommal bízatta a biveket, amire az étterem gyors metamorfózusa csakugyan rámutatott; — de a régi gárdisták annak bevarását nem tartván „kor”-szerűnek, átengedték a tért az aranyfiatalságnak, maguk pedig alkalmasint befizetvén az iskolák javára szánt belépti díjakat és jóéjszakát nem mondva, — távoztak a szécsényi echt magyar típusú vendégszeretet kellemes benyomásával. K.

Felhívás.

A nógrádi nemzeti-intézet 1882. évi ápril 28-án tartott közgyűlésének megbízásából az alapítotagok s az intézet által ezek tudvalévő jogosult utódainak névjegyzékét van szerencsém azon felhívással közölni, hogy akik az alapszabályok értelmében az alapítónak végrendeleti, vagy legidősebb leszármazó örökösei, vagy legközelebbi oldalrokonai, s ez alapon az intézeti tagsághoz jogot tartanak, ebbeli igényüket alulírott ideiglenes jegyzőnél minél előbb, de legkésőbb folyó évi szeptember 30-ig bejelenteni sziveskedjenek, hogy az intézet legközelebb eszükszandó újjászervezésekor a tagok névsora megállapítható legyen, megjegyeztetvén, hogy akik azon ideig az intézet tagságához jogukat nem igazolják, az október első napjaiban tartandó újjáalakuló közgyűlésen szavazati jogukat nem érvényesíthetik. Kijelentette egyszersmind a közgyűlés, hogy az eddig netalán be nem fizetett alapító vagy tagdíjak az illetőktől vagy örököseiktől követeltetni nem fognak. — Deasewffy Elek, ideiglenes jegyző.

A tagok névsora a következő: Kacsorvits Iván, Fatovich István, Prónay Dénes, Szentiványi Bogomér, Kubinyi Géza, Sréter Alfréd, Huszár László, Ambrózy György, Jankovich Mihály, Deasewffy Jób, Fráter Pál, ifj. Luchkovich Gábor, Beniczky Gyula, Soóky Gábor, gr. Forgách Ágoston, Beniczky Gyula, Jankovics Béla, Fajnor Sándor, Kubinyi Ferencz, Kalmár István, Krúdy Pál, Frenyo Dániel, Dömök Gyula, Beke Albert, Kovács Lőrincz, Szentiványi Konrád, Balázs Antal, Szigyártó Pál, Szily István, Kovács Károly, Mesterházy Antal, Zmeskal Gábor, Szentiványi Anzelm, Ruttkay György, Bekker János, Trajstler János, Horváth Móricz, Szalay István, Laszly Gábor, Tihanyi Ferencz, gr. Keglevits Gábor, Huszár Károly, Plachy Tamás, br. Balassa István, Szontag Sámuel, Benkó Jónás, Szentmiklósy Alajos, Fráter Béla, Kuhn József, Polargus Sándor, Novák Mihály, Garba János, Ulman Bernát, Balogh György, Pap Ferencz, Mesko Sándor, Horkovits József, Sistyik István, Jankovich Miklós, Somoskeőy István, Prónay Imre, Medgyesi János, br. Prónay Dezső, Luka Gusztáv, Tihanyi Dániel, Szojka

Emil, Gellén József, Szmarzenska Ferdinand, gr. Nádaady Ferencz, Kratochvila József, Lofcsányi Géza, Diószeghy Tádé, Gál Bálint, Schner Pál, Mesko István, Ada Elek, Beniczky Mihály, Szerényi Gábor, Dömök József, Baros Imre, Prónay Péter, Voz Horváth László, Fatovich Ferencz, Gyurcsányi Gábor, Darvas Dániel, Fehér Alajos, Szerényi Lajos, Bubla József, Pulszky Ferencz, Goldperger Ádám, Dubraviczky Zeigmond, Sréter Kálmán, Deasewffy Ödön, Fay Béla, Batha József, Viseczky Antal, Prónay István, Károlyi János, Liszmai Danó Gáspár, br. Podmaniczky Levente, gr. Ráday László, Mocskóy Ödön, Sréter Miklós Imre, Thomka Sándor, Bekény János, Horváth Elek, Soóky András, Okolicsányi Mihály, Kaszab Bertalan, Farkas Károly, Plachy János, Laszly István, Szontagh Pál, Máriásy Ágoston, Harmos János, Jochmann Sámuel, Hosszúfalusy Ferdinand, Ruttkay András, Géczy Tivadar, Deasewffy Ottó, Laszkáry Gyula, Vörös Pál, Benyovszky Péter, Beniczky Adolf, Beniczky Albert, Tóth Imre, Frideczky Lajos, Plachy József, Eboczky Lőrincz, Saray Rudolf, Agner János, Ferenczy Károly, Boleman Sándor, Somogyi Ödön, Prónay Károly kapitány, Veres Gyula, Szontagh Ferencz, és Oszmilitz István. —

Nyilvános köszönet. A Gusztáv Adolf egylet f. évi szeptember hó 12—14. napjaiban szülőhelyén Lipcsében tartja fenállásának félszázados jubileumát. — Ezen egylet a protestansok védelmére jött a 1632. év november 6-án Lützen mellett hősi halált szenvedett, svéd király Gusztáv Adolf emlékére 1832 ik évben alakított oly czélból, hogy a protestansok között évenkénti gyűjtést eszközölve, az öcserejőkből fenállani képtelen gyűlekezeteiket gyámolítsa.

Az egylet eddigelé több mint 2800 gyűlekezet között kiosztott tizenhat millió márkát, s ebből a magyar korona országáiban lakó mindkét felekezetű protestansok javára 1.172,852 márkát vagyis 668,525 forintot o. é.

Ezen áldástterjesztő egylet örömmünepének oltárára a magyarhoni protestantismus, elismerése s hála jelekül egy rendkívüli szeretetadományt ohajtván letenni, a nógrádi esperességekben alólírottat bízta meg a kegyadományok begyűjtése s elküldésével.

Szerencsésnek érzem magam a begyűlt kegyadományokat hálás köszönetem mellett ezenel nyilvánosan nyugtatni: Esperességi gyámintézet 10 frt, szentpéteri egyház 1 frt, Nagy Kürtőse 2 frt 45 kr., szécsényi egyház 10 frt 50 kr., bodonyi 1 frt, Kubányi Lajos 1 frt, szennai egyház 10 frt, Vanyarcz 4 frt 70 kr., Csehbrező 50 kr., Sztolár György 50 kr., Poltár 50 kr., Alexy János 1 frt, Bartholomaidesz Gyula 1 frt, Kálnó 50 kr., Tamasi 1 frt, Pekár Lajos 1 frt, Uborszka 1 frt, Svehla János 1 frt, Agárd 1 frt, Svehla Ede 1 frt 50 kr., b. gyarmati egyház 17 frt 50 kr., Szügy 3 frt 35 kr. összesen 72 frt o. é.

Kelt Szügyben, 1882. évi augusztus 23-én.

Wladár Viktor.

Hírek.

Hymen. Örvendetes és szép hymen-bírral lépjük meg olvasóinkat. Ugyanis Madách Károly tisztelt alia-

csak azon vettük észre magunkat, hogy a mi kedves fülemlénk megérkezett és egyenesen a „Balassa” vendéglőbe röptült.

Dalos madárkánk ezúttal már igen otthoniasan viselkedett. Vidám volt mindig, kivált azon a vacsorán, melyet a „Huszárcsinny” előadása után rendeztek az ő tiszteletére.

Ez a banquet csakugyan sikerült. Üri emberek rendezték! Folyt a pezsgő, hústa a cigány és a művész gyönyörűen dalolt el néhány szép magyar nótát. Mert ő nagyon tud lelkesülni, mikor szép muzsikát hall s kivált a czimbalmot kedveli.

Ezután még fél napot töltött közöttünk. Együtt ebédeltünk s mondhatom, az ebéd kitűnően ízlett.

Amint délután nála viziteltünk, telegrammot kapott Pestről. Elolvasta a telegrammot s annyira bosszús lett, hogy csaknem sirva fakadt, mert azt hírezték neki, hogy a holnapra hirdetett „Orpheus” helyett a „Ninias” kerül színpadra a népszínházban.

— En nem játszom Ninist, nem is tudom, nem is tanulom, mert gyűlölöm azt a szerepet! Kiáltá haragtól kipirult arczozal.

(Ah, hogy még a fülemlének is van epéje.)

Ott voltam az „utolsó vacsorán” is. Éjjel utazott el. Bábánattal csókoltam meg gyönyörűség kis kezét. Azután futottam haza, mint akit kergetnek . . .

Vegyünk csak elő a geográfiát és keressük meg azt a helyet, a hol Pálmay Ilka született. Bizony, kedves művész, én azt hiszem, hogy te vagy a tenger habjából született, mint Aphrodité, vagy pedig a nótának van igaza, mely azt mondja:

„Nem anyától lettél,
Rózsán termeltél,
Piros pünkösdi napján
Hajnalkán született!”

Ö erre azt felelte: „Nem igaz! Ungvármegyei, ungvári születés vagyok!” Bizony csak híres várme-gye az az Ung, bizony csak híres város az az Ungvár, hogy Pálmay Ilkát szülőjének nevezheti! . . . Igen, mert a kiből annyi a kedvesség, arról bajos elhinni, hogy a föld szülőltje. . . . Minő kedvesen beszélt el, mennyire félt a rablótól, mikor első látogatásakor abban a rongyos viskóban lakott az Ipoly partján. Minden zörrenésre azt hitte, hogy a rablók akarnak betörni. Ilyenkor astán föl-fölkapta kis pisztolyát, melyet azonban nagyobb biztonság okáért elfeledett megöltetni! . . . Minő kedvesen beszélt el gyermekkorát, mikor az asztal alatt csinált evinházat és ászalkendő volt a kurtina. . . . És mily szívrehatóan beszélt el szenvedéseit! Isten engem, könny lopódzott szemembe! . . . De ő mosolygott és tréfára fordította a beszédet. Elbeszélta, hogy még amikor iskolába járt, ő és barátai egy fehérpapba voltak szerelmesek. Elekek hívták az istenadárát, de a kis lika romantikusabb nevet keresett és Tihamérnak nevezte el a papot — titokban. Ebhez az Elekhez írta, de de csak titokban, az első versét, mely így hangzik:

„Szereti az Ilka,
Elek azt nem tudja
S Ilka o titokkal
Lemáll a sírba.”

A játzi gyermekkor kedves évei eltűntek és Ilka nagy művész lett. Művészetének hatalmával,

páratlan kedvességével meghódította a szíveket. Ma már az egész magyar hazában méltóan ünneplik őt. Többé nem irogat fákra versecskéket, hanem őt énekl meg száz és száz poétai tűz lélek. (Ezek közt a lelkek közt van az enyém is!) Csalogatták Bécsbe is, azzal bízatták, hogy onnan nyitva áll neki az egész világ. De a drágagyöngy ezúttal nem vándorolt külföldre, hanem a miénk maradt. A művész megmaradt magyarnak, mert szívére vette azokat a szavakat, miket Tompa költeményében a madár mond fainak:

„Már berekben másképp szól az ének,
Ott nem értik a ti nyelvotek.”

A madárka nem rakott fészket idegenek földén, még a frankok szabad földéről is honába vándorolt vissza szerető kis szíve! . . . Eljött borsánk is. . . . És a fülemlé dalolt. Dalára arczunk reddőlsimultak, vértünk gyorsan kezdett pezsegni ereinkben, szívünk hangosan dobogott! . . . És így kiáltottunk föl: „Eljön Pálmay Ilka a magyar nemzet s művészet dicsőségére s a mi lelünk gyönyörűségére!” . . .

Ejnye, szerkesztő barátom, én nem tudom, mi lett, megint könny lopódzott a szemembe!

Beyard.

pánunk igen kedves és szép leányát: Isabella kisasszonyt ma folyó hó 3-án jegyezte el Kovács Ákos mérnök úr Csesztvén. — Ugyancsak Kövy Zsigmond, miniszteri számtiszt a közlekedési minisztériumban, e napokban jegyezte el Horváth Mariska kisasszonyt B-Gyarmatról.

Személyi hír. Gr. Gyürky Ábrahám főispán úr e hó 2-án B-Gyarmaton volt, s az Árvaiúgyi felelősségi ülésen elnökölt.

Augusztus 26-án Pálmay Ilka asszony tiszteletére a „Balassa” vendéglőben, a „Huszárcsiny” előadása után banquet volt, melyet néhány helybeli és vidéki úri ember rendezett. A rendezés igen ügyes volt s a mulatság kitűnően sikerült! Lapunk színi referense közönlötte föl a művésznőt, ki igen jól érezte magát s vacsora után néhány magyar nótát gyönyörűen dalolt el. Az urakból álló válogatott társaság legjobb kedvvel mulatott cigányzene mellett egész reggelig!

Reményi Károly ügyvéd úr, lapunk kitűnő munkatársa néhány napra Budapestre utazott, hogy a Pesti szoborúgyben tartandó értekezleten, mint a választmány egyik tagja, jelen legyen.

Székelybányáról írják, hogy egy ottani lakos f. év augusztus 25-én Budakeszről a postán szöveget kapott. Minthogy azonban a szöveg törődöttön jött meg a postán, tehát inconstit cínált belőle, s azt találta, hogy a szöveg és ennek leve, már most is sokkal érettebb s édesebb, mint tavall bárhol vidékünkön október elején volt. A must-mérő 10 fokot mutatott.

A Szirák 1882. augusztus 13-án a b-gyarmati dalegyület közreműködése mellett a sziraki kisedővó intézet javára rendezett nyári mulatság bevételei: Belepti jegyekből 198 frt. Felfűzetésekből 91 frt. Összesen 289 frt. Kiadás 118 frt 33 k. Tiszta jövedelem 170 frt 67 kr, mely összeg a fennevezett jótékony célra átadatott. A felfűzetők névsorát lapunk mult számában közölük.

A gümörmegeyelek Rimaszombatban művészeti és régészeti kiállítást rendeznek. A mozgalmat az ottani kitűnő alispán: Szontagh Bertalan kezdte meg. A kiállítási napirend: szept. 3-án délelőtt 10 órakor a kiállítás megnyitása a katonai laktanya omeletében. Ugyanakkor „a sajjógműri bronz eszközökről” báró Nyáry Jenő úr előadást tart; délután 2 órakor közbéd; esti 7 órakor tombola a Casino helyiségében. Ennek befejezésével táncz a „Három Róza” nagytermében. Szept. 4-én délelőtt 9 órakor a kiállítási bizottság közgyűlése a megyeházán. Ugyanakkor a gümörmegeyei muzeumegyesület megalakulása; délután 2 órakor kirándulás Felső-Pokorágyra, hol a kiállítási bizottság régészeti ásatást rendez. Szept. 5—10-én a kiállítás d. e. 9—12-ig, d. a 3—6 óráig nyitva lesz. Szept. 11-én d. e. 11 órakor a kiállítás bezárása.

Színházi látócső. Pálmay Ilka vendég-szereplése. Villámként futotta be városunkat annak híre, hogy Pálmay Ilka asszony, a népszínház első énekes művésznője, ki minap három fölöttébb élvezetes estét szerzett közönségünknek, újból megtisztelti körünket becses látogatásával. A színtársulat igazgatójának ugyanis sikerült ami kedves művésznőket újból megnyernie, de már nem három, hanem csak két előadásra. Pálmay Ilka asszony aug. 24-én érkezett meg városunkba, törődöttsége miatt azonban csak másnap, aug. 25-én lépett föl a „Szóliháziak” ban, Alfréd szerepében, melyet a bohózat szerzője Rákossy Jenő a kitűnő művésznő számára írt. Pálmay Ilka a szerelmes joghallgató kópéságait nagy ügyességgel tükrözte vissza. Már külső megjelenése is gyönyörűséggel töltötte meg lelkiünket. Akárcsak akatulyából húzták volna ki, oly takaros, oly választékos volt. A kitűnő művésznő játékát kimondhatatlan ügyesség kharakt-rizálta. Mikor énekelt, örömtől repesett mindnyájunk szíve. Páratlan kedvessége s kecsessége ismételtén ragadta óriási ovációkra a já-

tékában és énekében gyönyörködő közönséget. Hiába! az igazi művész minden szerepben bű marad önmagához. Minden mozdulata arról tanúskodik, hogy nem szakmányból működik a színi pályán, hanem valódi hivatásból. A bohózatban kiválóan tetszett Bánffy Sándornak „Nana keringő”-je, mégpedig méltán, mert e mű igen jeles zenei kompozíció s dícsőségére válik derék szerzőjének. Emelte a keringő hatását, hogy azt oly kitűnő művésznő énekelte, mint Pálmay Ilka, kinek a derék szerző a művet ajánlotta is. Mennyi taps, mennyi tetszésnyilatkozat jutalmazta meg a kedves művésznőt és közvetve Bánffy Sándort. A színtársulatnak e bohózatban szereplő tagjain megérzett, hogy nem készülhettek el kellőképen. Egyike volt a legjobbaknak Tóth Antal a részönt szerepében, ki mellett még Kövesy (Jablunca Péter) emelhetjük ki. Hogy Agata szerepét mért osztották ki Gyöngyösy Etelnek, arra nem találunk kadenziát. Bocskay Józsa (Bethlen Ignác) játékaival nem lebeztünk elégedettek, mert ő nem igen tekintette, mit kíván tőle a szerep meg a közönség. Kópócsinó azonban dicsőreget érdemel. — Augusztus 26-án volt Pálmay Ilka asszony búcsúfölképe a „Huszárcsiny” ben. A színház anynyira megtelt, hogy ember ember hátán volt. Karakterisztikusabban alig lehet játszani Borecs markotányosné szerepét, mint ahogy azt Pálmay Ilka játszotta, kit a közönség díszes koszorúval, csokrok-kal és egetverő tapsokkal üdvözölt, hogy szinte rengett belé a színház! Mikor a művésznő huszároldozatban lépett be, a közönség tüntelése percekig tartott. Pálmay Ilka a csaplórosnéval való szerelmeskedés jelenetében oly eredetiséget fejtett ki, hogy igazán bámulatos. Oly bájosan dalolta el a darabba szőtt magyar nótákat, hogy valamennyit meg akartuk ismételtetni. A dalok elseje volt a „Megfűjták már a trombitát,” második az „Egészínű kék” a nefejezte levele,” harmadika pedig a „Tizenkettő, tizenhárom tizenegyet”; ezeket hosszas taps követte. A következő három dalt (Huszár vagyok, kedves babám, — Széna, széna, széna terem a réten, — Ha te elmegy, én is el) oly nagy tetszésnek közepette dalolta el, hogy a közönség nem hagyott neki békét addig, míg mind a három nem ismételte. Mikor a művésznő takaros huszárnak öltözve lépett be, egy szép nótára (Sárga csikó, selyem nyereg) gyűjtött rá, ezután pedig tobzódott lejtett. A tánczot meg a nótát viharos tetszés követte s a művésznő ismételte a tánczot, mire megint frenetikus taps következett. Hasonló tetszésben részesültek a még hátralévő dalok is, t. i. az „Adj egy csókot, csattanóst” és a „Fakó lovam fel van kantározva,” melyet lóháton dalolt el a bájos vendég. A kitűnő művésznőt oly sokszor hívták ki, hogy a kortinahúzóknak beleizzadt az őrök! A többi szereplők közül figyelmet érdemelnek Tisztay Miksa (Virág Marci), ki a duettekben nem vallott szégyent és a „Jegyzet” tetejébe” kezdetű nótát szépen dalolta el; Kövesy a feltékecs csaplóros szerepében, Ligeti István mint huszármester stb. — Pálmay Ilka asszonynak igazán nagy hálával tartozik városunk közönsége. A hála kettős, mert nemcsak arra vonatkozik, hogy művésztében annyira gyönyörködünk, a hogy csak ember gyönyörködni képer, hanem arra is, hogy rövid idő leforgása alatt másodszor látogatott meg bennünket! Mos is csak azokat a jó kívánságokat hangoztatjuk, miket a művésznőnek első vendégszerepléséről szóló referádánkban mondtunk el. Kísérje őt határtalan rokonérzésünk, szeretetünk! Adj a ég, hogy minden esztendőben többször tisztelhesse őt a város! Ne feledjen el bennünket, valamint mi is egész gyönyörűséggel pillantunk vissza kétízben való vendégszereplésére annak a bájos és kedves, hazaszerzte méltán tünepelt művésznőnek, kit az istenek kegyelnek s kit a múnca csókja avatott föl arra, hogy a magyar színezet egén caillagként tündökljön! — Augusztus 27-én a közönség részvétlensége miatt maradt el az előadás; az el-

maradt népszínművet, „A strike”-ot augusztus 28-án vették elő búcsúelőadásul. A közönség nem jelent meg feles számmal. Az előadás igen ténny volt. Tóth Antal (István bácsi), Bárdosiné (Kassai), Balassáné (Szikráiné), Gyöngyösy Etel (Ágnes), Kövesy (Lajos), Ligeti Géza (Gyula) és Tisztay Miksa (Kovács Jenő) érdemeinek említését. — A színtársulat Losoncra távozott el. Összintén kívánjuk, hogy jobb napokat éljen Losoncon, mint nálunk! Hiszünk is, hogy a színtársulatot ősszel és a téli szezonban jobban fogja kegyelni a haragos végzet! Minden jókat!

Bayard.

Működvelői előadás. B-Gyarmaton a nyári mulatságban a helybeli tűzoltó egyesület javára, a működvelők által 1882. szeptember 9-én adatik: A cigány. Eredeti színű 3 felvonásban, írta Szigligeti Ede. Rendező Bakó István úr, ügyelő Höpner Gyula úr. Személyek: Várszegi, gazdag földes úr Höpner Gyula úr; Kurta, nagy gazda, agglégény, Ticsénazky Árpád úr; Gyuri unokaöccse, Vatter Gyula úr; Márton parasztagazda, Bakó István úr; Rebeka, felesége Lévy Margit k. a.; Évi, ennek leánya első férjétől, Csalfay Irma k. a.; Zeiga cigány, Baldonvigh József; Peti, Rózi, gyermekei, Révay Béla úr, Lévy Ilona k. a.; Ferke urasági gazdahajdó, Hajos Jenő úr; Kisbőr, Kubányi László úr; Kondorné, Elfer Jánosi k. a.; Sári, Panni, Ersei, Horváth Biri k. a., Kubányi Margit k. a., Kasza Gizella k. a.; Egy öreg, — Nász nagy, Heks Adolf; Két vőfély. — Parasztok és leányok, lakadalmas nép. Történi 1840-ben, a két niozó felvonás néhány hónappal később Várszegi jószágán. Kezdeté 7 órakor.

Piaczi árak B-Gyarmaton.

1882. évi augusztus 28-án.

Egy méterméter:

Tisztabúza	7 frt 80 kr. — 8 frt — kr.
Róza	6 frt 40 kr. — 6 frt 40 kr.
Arpa	5 frt 60 kr. — 6 frt — kr.
Zab	5 frt 20 kr. — 5 frt 60 kr.
Kukorica	6 frt 20 kr. — 6 frt 40 kr.

Jegyzette: Székely János.

Felelős szerkesztő:

Horváth Danó.

Hasonbérleti hirdetmény.

Melyhez képest alólított, mint Hontmegye batorfalusi közbirtokosság felügyelője ezennel közhírré teszem, miszerint ezen közbirtokosságnak tulajdonát képező kormáltaíai jogát folyó 1882. évi november hó 1-étől számított három esztendőre hat évre haszonbérbe adom; az ezen jog kihaszonbérletésére néző árverési hatánapul Batorfalú községbe saját lakosomra folyó 1882. évi szeptember hó 8-ik napjának délutáni 3 óráját tűzöm ki, mely határidőre az árverési szándékozókak ezennel meghívom. Az árverési feltételek nálam az árverés betartása előtt is megtudhatók.

Kelt Batorfalú, 1882. évi augusztus 24-én.

Pongráz Soma,
közbirtokossági felügyelő.

B R O G L E J Ó Z S E F

gép és rostalemez-gyára Budapestén.

GYÁR: váozi-ut, osztrák államvaspálya közelében. BAKTÁR: váozi-körut, 68. sz. a.

Ajánlja minden gazdasági kiállításon kitüntetett, javított gyártmányát, mint:

TRIURÓKET változó rostával,

tisztító-gépeket szelelővel, különlegességek malmok számára;

hármaz ekéket, szabadalom-szám 28,466.

Cséplőgép-rosták, lyukasztott és hasított lemezek,

vas, aczél és czinkből, valamint mindennemű mezőgazdasági gépek és tárgyak.

Arjegyzékek kívánatra ingyen és bérmentve.

(80-11)